

מלצר דן בדמות מלצר ישראלי גס, וולגרי שצועק על הלקוחה, תיירת מנומסת המתחננת לכוס־קפה. אחרי בקשות רבות הוא מביא לה כוס־תה.

חרד ירושלמי דן בדמות חרד המתכנן את מיל־חמת־השבת בירושלים. הוא אר־מר: „שמעתי שהוציאו אבן מהכותל כדי לפתוח שם כספומט“.

ישראלי מצוי בתחילת ההופעה עולה דן לבימה מהאולם, ומתחיל לצעוק למיק־רופון: „מה זה להיות או לא להיות? איזו שאלה טיפשית שזו.“

”...אילו קריאו לי”

רבינוביץ!

מתלונן כל היום שאני מקופח ומיסכן. אבל כואב לי שזה המצב. הוא משתדל להדגיש שוב ושוב שאינו זקוק לרחמים, שאינו יושב ומדבזבז את זמנו בריכורים. אינו מבכה את **שי כרם**, **צילם: ציון צפריה** (המשך בעמוד 28)

אי־שע־שייה. 20 שנה אני על הבימה, 20 שנים של עשייה בלתי־פוסקת, ולאורך כל הדרך אני חי בצל התעלמות מוחלטת של המימסר. הוא שותק מול ההצלחה הגדולה שלי. „אני מודה שאני לא צנוע. אני מכיר הרבה צנועים שיושבים בבית מובט־לים, ומחכים שיקראו להם. אני גם לא

ה הופעה החרשה של הברון אני נר דן, חפשתי ראש. היא אחת מהופעות־הכידור המצלחות כיום. היא מועלית באולמות גדולים בלבד. הכר־טיסים לה אוללים ימים מראש, ולוח־ההופעות סגור לתקופה הקרובה. למי רות זאת לא וכתה ההופעה בכתבות גדולות בעיתונים. גם לטלוויזיה היא לא הוזמנה, ומלבד כמה מילים „שנכ־תבו רק כדי לצאת ידי חובה“, לדיברי אבנר דן, „קיימת התעלמות מוחלטת ממני מצד התיקשורת.“
ביום הורפי קר ורטוב במיסערה הצופה אל הים הסוער והקוצף, שפך אבנר דן את אשר על ליבו: „אני לא מפחד שהרברים שאני הולך להגיד יפגעו בי בעתיד. אני אומר מה שאני חושב. פחד? רק מאלוהים! אני

אבנר דן, בדרך הקוצר הצלחה רבה באולמות מלאים, טוען כי התיקשורת אחרימה אותו. מדוע?

לביתו. „אומרים לי שלהיראות במקומות־הבילוי זה טוב ליחסי הציבור. אני לא רוצה כאלה יחסי־ציבור, מה שמדבר אצלי זה מה שאני עושה על הבימה.“

עם הוזהזית דן עם אשתו ה„וזהזית“, כפי שהוא קורא לה, רחל. דן ממעט לצאת לבילויים, ואחרי ההופעות ממחר

ילד שהלך לאיבוד הסיבה לכך היא מכנסיים חדשים שקנו לו הוריו. הוא לא ידע כיצד מסתדרים עם הרוכסן, וכשהלך לשרותים התעכב מעט בשל כך.